

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Laymann, Paul

Dilingæ, 1666

Capitvlvm II. Prouideas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62559](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62559)

ria, per adaptionem alterius curati beneficij, iuxta c. de multa, 28. de præb. & extrau. ex-
erabilis, eod. tit. Et Vicariam consequi nemo
potest ante xxv. ætatis annum cœptum, c.
cùm in cunctis, 7. de elect. & prouisus amittit
Vicariam, nisi intra annum Sacerdos ordina-
tur, c. licet canon, 14. de elect. Habentur hæc
in Clem. vn. de officio Vicarij.

CAPITVLVM II.

Prouideas.

Plures Vicariæ eidem conferri non de-
bent: Cùm enim (si in titulum, seu in
perpetuum conferantur) curam animarum
habeant, non potest aliquis duabus deser-
uire.

CAPITVLVM III.

Ad hæc.

PARAPHRASIS.

Si personatum obtinens (v. g. Cathedralis
Ecclesiæ Decanatum) cui parochialis Ec-
clesia vnita est, Vicarium inibi institue-
rit, ei que cum Episcopi assensu & aucto-
ritate certam reddituum portionem assi-
gnauerit, atque mortuo Decano, seu Per-
sona, alius successerit; non potest is Vica-
rium amouere, aut pensionem ipsi desi-
gnatam minuere: Sin verò ob crimen
priuationem mereatur, tum à Iudice suo
sondemmandus erit.

SUMMARIUM.

1. Nominatio seu institutio Vicarij perpe-
tui pertinet ad Rectorem principalem;
portio reddituum ei designanda ad Ordina-
riatum.
2. Institutus vix quicquam pendet à Recto-
re principali; ita vt exercitium iuris
parochialis in pertinentibus ad curam
animarum spectet ad Vicarium; in per-
tinentibus autem ad externam defen-
sionem, vindicationem, &c. pertinet ad
principalem, saltem si is maiorem redi-
tuum partem accipit.

3. Si Parochialis ecclesia vnita est præla-
tura vel beneficio electiuo in institutio-
ne Vicarij perpetui; non est requirendus
consensus parrochi.
4. Erit autem parrochi consensus requiren-
dus in alijs casibus.

NOTANDVM I. Nominatio, ac veluti
institutio Vicarij perpetui pertinet ad
Rectorem principalem, v. g. qui parochiam
beneficio suo, aut prælaturæ vnitam ha-
bet; præcedente tamen examine & consen-
su Episcopi, seu Ordinarij, cuius etiam est
congruentem fructuum portionem designa-
re. Consentit Trident. Synodus sess. 7. c. 7. de
reformat. iun. declarat. Cardinal. num 5.
Porro portio Vicario designanda plerumque
est tertia reddituum; interdum maior, vel
minor, sicuti Ordinario visum fuerit, vti vi-
dere est in cit. c. 7.

NOTANDVM II. Postquam Vicarius
perpetuus cum congrua portione institutus
est, vix quidquam dependet à Rectore prin-
cipali, eum ius reale beneficij curati ordina-
ria auctoritate consecutus sit; quo spoliari nõ
potest, nisi per Iudicis sententiam ob crimen.
Quare ob eandem rationem admonet Re-
buffus in praxi, p. 1. tit. de Vicarijs perpetuis,
n. 1. Azor tom. 2. lib. 3. c. 6. q. 2. in fine. Quod
ipso Vicario inuito, Rector principalis in
Ecclesia deseruire, seu Sacramenta mini-
strare non possit, quia tota cura actualis Vi-
cario commissa est; principalis autem non
nisi in habitu curam retinet, vt dixi in c. 2. de
suppl. negl. Prælat. & in c. Michaël, 13. de fi-
lijs Presbyter. & docet Rebuffus n. 11. Abb.
in c. extirpandæ, repet. §. Qui verò, n. 15. de
præb. Cardinal. Zabarella in cit. Clem. va.
de offic. Vicarij, quæst. 10. vbi doctè distin-
guit: Quod exercitium iuris parochialis in
pertinentibus ad curam animarum pertine-
at ad Vicarium: sed exercitium iuris pa-
rochialis in pertinentibus ad externam de-
fensionem, vindicationem, & forum conten-
tiosum, (sicuti & ad fabricæ reparationem)
pertineat ad principalem; saltem si is maio-
rem reddituum partem accipiat. Quam obrem
inquit, capellæ seu parochiæ, quæ Monaste-
rijs